ಡಾ|| ಎಂ.ಚಿದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿ.

ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ 'ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನ'

'ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದರೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಚರಿತ್ರೆಯೇ'' ಎನ್ನುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕ್ರಿ.ಶ.600ರಿಂದ ಕ್ರಿ.ಶ.1300 ರವರೆಗೆ ಕರ್ನಾಟಕವು ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಬೆಳಗಿತು. ಕ್ರಿ.ಶ. 612ರಲ್ಲಿ ಇಮ್ಮಡಿ ಪುಲಿಕೇಶಿಯು ಉತ್ತರಾಪಥೇಶ್ವರನೆಂದು ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಹರ್ಷನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಗಡಿಯು ಅಂದಿನಿಂದ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ಆಗಿದ್ದ ದೇವಗಿರಿಯ ಯಾದವರ ಕಾಲದವರೆಗೆ, ಎಂದರೆ 13ನೇ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ನರ್ಮದೆಯ ತನಕ ಹಬ್ಬಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಆಧುನಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರುವ ಅಂದಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಕೊಡುವ ಭೂಪಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಜನ್ನ ಕವಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ "ನರ್ಮದೆಗಿಂ ಗೆಂಟು'' (ನರ್ಮದೆಗಿಂತ ದೂರ) ಎಂಬ ನಾಣ್ಣುಡಿಯು ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ನಾಡು ಎಂಬ ಪ್ರಪಂಚದ ಉತ್ತರದ ಸೀಮೆಯು ನರ್ಮದೆಯೇ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿತ್ತು. ಸಂಶೋಧಕರು ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮೇಲಿನಂತಹ ನಾಣ್ಣುಡಿಗಳು ಧ್ವನಿಸುವ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಂಶೋಧಕರಾದ ಡಾ|| ಶಂ.ಬಾ.ಜೋಶಿಯವರು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೂಲ ನೆಲೆಯನ್ನು ನರ್ಮದೆ ಗೋದಾವರಿ ನದಿಗಳ ಮಧ್ಯದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಇಂದಿನ ಸಂಶೋಧಕರು ತೀವ್ರ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರನು ಕಾವೇರಿಯಿಂದ ಗೋದಾವರಿಯವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ಹಬ್ಬಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಸ್ವಭಾವೋಕ್ತಿಯೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಿದ ಹೇಳಿಕೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರವು ಮೂಲತಃ ಕರ್ನಾಟಕವೇ ಆಗಿತ್ತು ಎಂದು ಮರಾಠಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ರಾಜನಾಡೆ, ರಾನಡೆ, ಬಾಲ ಗಂಗಾಧರ ತಿಲಕ್ ಇವರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಾದೇವ ಗೋವಿಂದ ರಾನಡೆಯವರ ಪ್ರಕಾರ ಮರಾಠಿಯ ಮೇಲ್ಕಟ್ಟಡ ಆರ್ಯನ್ಸ್ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಅದರ ಅಸ್ತಿಭಾರ ದ್ರಾವಿಡ (ಕನ್ನಡ). ಸ್ಟೇನ್ ಕೋನೋ ಪ್ರಕಾರ, ಮರಾಠಿ ಮತ್ತು ಗುಜರಾತಿಗಳೆರಡರ ಅಸ್ತಿಭಾರ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡವೇ. ಇದರ ಅರ್ಥ ಇಷ್ಟೆ ; ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತು ಗುಜರಾತಿನ ಜನರು ಮೊದಲು ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡವೇ ಆಗಿದ್ದು, ಅದೇ ಜನ ಮುಂದೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟರು. ಇದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವಂತೆ ದಕ್ಷಿಣ ಮಹಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಳೇ ಊರಿನ ಹೆಸರುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡವೇ ಆಗಿರುವುದು, ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ, ಅಣ್ಣ, ತಾಯಿಯಂತಹ ಸಂಬಂಧ ಸೂಚಕ ಪದಗಳೂ, ಗುದ್ದು, ಕೀಸು, ತುಂಬು – ಹುಡುಕು ಮುಂತಾದ ಕ್ರಿಯಾ ಪದಗಳೂ ಸೇರಿ ಹೋಗಿರುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿವೆ. ಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಗ್ರಿಯರ್ಸನ್ ಹೇಳುವಂತೆ ವಿದರ್ಭ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ನಾಗಪುರದ ಸಮೀಪ ಕುರುಬರೂ ದಲಿತರೂ ಈಗಲೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಡೀ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಮರಾಠಿ ಶಾಸನಗಳು ಅಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳ ಕಾಲು ಭಾಗ ಮಾತ್ರ. ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ, ತಮಿಳುನಾಡುಗಳ ಎಷ್ಟೋ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಹಿಂದಿನ ಶಾಸನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡವೇ ಆಗಿವೆ. ಇಂದಿನ ರಾಜಕೀಯ ಕರ್ನಾಟಕ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಪ್ರದೇಶ. ಆದರೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಅದರ ಎರಡರಷ್ಟು. ಕನಿಷ್ಠ ಹದಿನೇಳು – ಹದಿನೆಂಟು ಜಿಲ್ಲೆ ಗಳು ಹಿಂದೆ ಕನ್ನಡಮಯವೇ ಆಗಿದ್ದು ಅವನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧಕರ ಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ರುವ ಶಿಲಾಶಾಸನಗಳು, ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗಳು, ಪ್ರಾಚೀನ ಸ್ಥಳ ನಾಮಗಳು, ಕೆಳವರ್ಗದ ಜನ ಆಡುವ ಕನ್ನಡ, ಮೇಲು ಜಾತಿಯವರಾಡುವ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ರುವ ಕನ್ನಡ ಅಂಶಗಳು, ಜಾನಪದ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂಶೋಧಕರು, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಯುವ ಸಂಶೋಧಕರು, ಈಗಿನ ಕರ್ನಾಟಕದ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ 'ಸಂಶೋಧನಾ ದಾಳಿ' ಇಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. 'ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕರ್ನಾಟಕ' ಅಥವಾ 'ಬೃಹತ್ ಕರ್ನಾಟಕ'ದ (ಗ್ರೇಟರ್ ಕರ್ನಾಟಕ) ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ

ಸಾಮಗ್ರಿಯ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ತಡ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ಸಾಕ್ಷ್ಯಾಧಾರಗಳು ನಾಶವಾಗುತ್ತವೆ. ಸಂಶೋಧನೆ ಯೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನದ ಗಡಿಯನ್ನು ದಾಟುವುದು, ಜ್ಞಾನದ ಪರಿಧಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದು ಎಂದರ್ಥ. ಯುವ ಸಂಶೋಧಕರು ತಮ್ಮ ಶೋಧಗಳನ್ನು ಬೃಹತ್ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಜ್ಞಾನದ ಗುಣ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನ ಮಾಡಬೇಕು – ಇದು ಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಗಡಿಗಳಾಚೆ ಹೋಗಿ ಭೌತಿಕ ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ದಿಗ್ವಿಜಯವು ಆ ಬೌದ್ಧಿಕ ಧಾಳಿಕಾರರಿಗೆ ಅಪರಿ ಮಿತ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ತಂದು ಕೊಡುವಂತಹುದು.

ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ : ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಸೊಲ್ಲಾಪುರವು ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಚ್ಚಗನ್ನಡ ಪ್ರದೇಶವಾಗಿದ್ದು, ಈಗ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದರೂ, ಅಲ್ಲಿನ ಹಿಂದಿನ ಶಾಸನಗಳೆಲ್ಲ ಬಹುತೇಕ ಕನ್ನಡದವೇ ಆಗಿವೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಸೊಲ್ಲಾಪುರದ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಡಾ॥ ರಿತ್ತಿಯವರು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸೊಲ್ಲಾಪುರ ನಗರದ ಒಳಗಿನ ಶಾಸನವೊಂದನ್ನು ಗದ್ಯವೆಂದು ಡಾ॥ ರಿತ್ತಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಅದು 'ವಿವಾಹ ಪುರಾಣ'ವೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಅಂಶ ಷಟ್ಪದಿ ರೂಪದ ಶುದ್ಧ ಕಾವ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದೊಂದು ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಅಂಶ ರಾಘವಾಂಕನ ಕಾವ್ಯಗಳೇ ನಮಗೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಪ್ರಾಚೀನ ಷಟ್ಪದಿ ಕಾವ್ಯಗಳು. ರಾಘವಾಂಕನಿಗಿಂತ ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಕಾವ್ಯವು – ಅದೂ ಅಂಶ ಷಟ್ಪದಿ ರೂಪದ ಕಾವ್ಯವು ಸಿಕ್ಕು ಷಟ್ಪದಿ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಕೊಂಡಿ ದೊರಕಿದಂತಾಗಿದೆ. ಇದು ಇಂದಿನ ಕರ್ನಾಟಕದ ಹೊರಗಿನ,ಆದರೆ ಬೃಹತ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಒಳಗಿನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ದೊರಕಿರುವುದು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ. ಸೊಲ್ಲಾಪುರದ ಶಾಸನವು ಹಾಳಾಗಿದ್ದರೆ ಷಟ್ಪದಿಯಂತಹ ಪ್ರಮುಖ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಕಾರದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಧ್ಯಯನಗಳು : ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಚರಿತ್ರೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಸ್ಥೂಲ ಅಧ್ಯಯನಗಳೇ ಆಗಿವೆ (ಮ್ಯಾಕ್ರೋ ಸ್ಟಡೀಸ್). ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಧ್ಯಯನಗಳತ್ತ (ಮೈಕ್ರೋ ಸ್ಟಡೀಸ್) ಗಮನ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ರಾಜರ, ಪಾಳೇಗಾರರ, ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಊರುಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಗಳ ವಲಸೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲ. ಶಾಸನಗಳ ಸಂಗ್ರಹದ ಕಡೆ ಗಮನ ಹೋದಂತೆ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಹಳೇ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಚಿಕ್ಕ ದೇವಾಲಯಗಳತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸಿಲ್ಲ. ನಾಡಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯತ್ತ ಗಮನವನ್ನೇ ಹರಿಸಿಲ್ಲ. ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾಗದ ನೂರಾರು ಪದಗ ಳಿವೆ. ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ. ಆಗಿರುವ ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಬೃಹತ್ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೆಲಸದ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಭಾಗ ಮಾತ್ರ. ಅಂತಹವುದರ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಬೆಳಸುವುದು ಸುಲಭ.

ಅಂತರ ಶಿಸ್ತೀಯ ಅಧ್ಯಯನ : ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ನಡೆದಿರುವಂತೆ ಇತಿಹಾಸವು ಕೇವಲ ತನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾದ, ಶಾಸನ, ಕಡತ ಇಂತಹ ದಾಖಲೆಗಳಿಗೇ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದು. ಒಂದು ನಾಡಿನ ಅಥವಾ ಜನತೆಯ ಸಮಗ್ರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ದಾಖಲೆಗಳಿಗೂ ಹೋಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಮಾನವಿಕಗಳ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಜಾನಪದದಂತಹ ಅರೆ – ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಯಲ್ಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಗಟ್ಟಿ ಇತಿಹಾಸ ಹುದುಗಿರುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯ ಒಬ್ಬ ಅಖಂಡ, ಆದರೆ ಸಂಕೀರ್ಣ ಜೀವಿ. ಅವನನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಹತ್ತಿರದ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಅಪೂರ್ಣ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಂದಿನ ಸಮಾಜವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪುನಾ ರಚಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಮಾಹಿತಿಗಾಗಿ ಹರಡುವ ಬಲೆ ವಿಶಾಲವಾಗಿರಬೇಕು. ದೇವಾಲಯಗಳ ಅಥವಾ ಸ್ಮಾರಕ ಶಿಲೆಗಳ .ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಒಡವೆ, ವಸ್ತ್ರ, ವಿನ್ಯಾಸ, ಆಯುಧಗಳ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಆಕರಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಇತಿಹಾಸದ ಆಕರವನ್ನಾಗಿ ನಾವ ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಅನುಭವಿಸಿರುವ ನಷ್ಟ ಅನೂಹ್ಯ. ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ನಿದರ್ಶನದಿಂದ ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ವಚನಕಾರರಿಗೆ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಅಂಟಿಸಿದ್ದ ರಿಂದ ವಚನಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಓದುತ್ತಾರೆ, ಅದೂ ಸಾಹಿತ್ಯವಾಗಿ ಓದುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ತಿಳಿಸಿ ಕೊಡುವ ಅಂದಿನ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ರಣವು ಯಾವುದೇ ಶಾಸನ ಸಮೂಹದಿಂದಲೂ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. (ಒಂದು ಕಾಲದ ಕನ್ನಡ

ಜನತೆಯ ಎಚ್ಚೆತ್ತ ಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಇತಿಹಾಸಕಾರ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸದಿದ್ದರೆ ಗತಿಯೇನು? ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಬರೆದ ಬರಹವೇ ಮಾಹಿತಿಯೇ? ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ ವಚನ ವಾಙ್ಮಯವು ರಾಜರ ದಾನ ಶಾಸನಗಳಿಗಿಂತ ಅಮೂಲ್ಯವಲ್ಲವೇ? ದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂದರೆ ಜನತೆಯ ಚರಿತ್ರೆ ಅಲ್ಲವೇ ?

ವಚನ ವಾಙ್ಮಯವನ್ನು ಓದುವವರೆಲ್ಲ ಅದರ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಗುಣದ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಚಳವಳಿಯ ಅಂಗವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಕಂಡು ಬರುವ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಯಾರೂ ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲ. ಅದು ವಚನ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿರುವ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿ. ವಚನಕಾರರು ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ಸಂಭೋಧಿಸುವಾಗ ಬಳಸುವ ಅಯ್ಯ, ಅಣ್ಣ, ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಅಕ್ಕ ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಸಂಬಂಧ ಸೂಚಕಗಳು ಆ ಜನ ಪರಸ್ಪರ ಅನುಭವಿಸಿದ ಆತ್ಮೀಯತೆ, ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮೀರಿದ ಪ್ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧ ಅತ್ಯಂತ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ಆ ಚಳವಳಿಯು ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಚಳವಳಿಯೆಂದು, ಸಮಾಜೋಧಾರ್ಮಿಕ ಚಳವಳಿಯೆಂದು, ದಲಿತ ಚಳವಳಿ ಎಂದು ಸ್ತ್ರೀ ವಿಮೋಚನಾ ಚಳವಳಿಯೆಂದು ಕರೆಯಿಸಿ ಕೊಂಡಿವೆ. ಅವೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯೇ, ಆ ಎಲ್ಲ ಚಳವಳಿಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿರುವುದು ಅಪಾರವಾದ ಪ್ರೀತಿ, ಆರ್ದ್ರ ಹೃದಯ. ಹೀಗೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಹಾಪೂರವೇ ಹರಿದ ಆ ಕಾಲವನ್ನು ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಅವಜ್ಞೆ – ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಹಿತ್ಯವು ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಆಯಾ ಕಾಲದ ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಸೆಳೆತಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಬಗೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕ ಆಯಾ ಕಾಲದ ಜನರ ಮನಸ್ಸು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಬಗೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಾನು ಕೇವಲ ಘಟನೆಗಳ ಹೆಸರುಗಳ ತೇದಿಗಳ ನೀರಸ ಪಟ್ಟಿಯಾಗುವ ಅಪಾಯದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಆಳ, ಅಗಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಸಮಾಜ, ವಿಜ್ಞಾನ, ರಾಜ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ, ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಗಳೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದ ಅನುಭವದಿಂದ ಇಂದು ವಚನ ವಾಙ್ಮಯವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ.

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ : ಹಂಪೆಯ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರವೂ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವರ್ಷದಿಂದ ಎಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಅದಿನ್ನೂ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗದಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆತಂಕವುಂಟು ಮಾಡಿದೆ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಬೃಹತ್ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಹೊರಗೆ ಉಳಿದಿರುವ ಕನ್ನಡ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ – ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆಯಬೇಕು. ಅಂತರಶಿಸ್ತೀಯ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಶಸ್ತ ಜಾಗ. ಇತಿಹಾಸಕಾರ, ಪ್ರಾಚ್ಯ ಶೋಧಜ್ಞ, ಶಾಸನ ತಜ್ಞ, ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ತಜ್ಞ, ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿ, ಜಾನಪದ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಿ, ಹೀಗೆ ಹಲವರನ್ನೊಳಗೊಂಡ ತಂಡವನ್ನು ಆ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರು ಏಕ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಶೋಧಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದು. ಮಾಹಿತಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಗೆ (ಕಲೆಕ್ಟಿವ್ ಅಥವಾ ಕೋ ಆರ್ಡಿನೇಟೆಡ್ ರಿಸರ್ಚ್) ಅಂತರ ಶಿಸ್ತೀಯ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಗೆ (ಇಂಟರ್ ಡಿಸಿಪ್ಲಿನರಿ ರಿಸರ್ಚ್) ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಗೆ (ಮೈಕ್ರೋ ರಿಸರ್ಚ್) ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಕೇಂದ್ರವಾಗಬೇಕು. ಕರ್ನಾಟಕದ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಸಮಕಾಲೀನ ಎರಡನ್ನೂ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸಬಲ್ಲ ಒಂದು ಮಹಾ ಮ್ಯೂಜಿಯಮ್ ಅಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕು. ಕರ್ನಾಟಕದ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲೂ ಯಾವ ಸಂಶೋಧಕರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿವೆ; ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ನಿಂತಿವೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುವ ಹಂಬಲ, ದೈಹಿಕ ಮಾನಸಿಕ ಶ್ರಮವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಧರಿಸುವ ಸಂಕಲ್ಪ, ನಿರಂತರ ಪ್ರಯತ್ನ ಇವು ಇರುವ ಯಾರೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಂಶೋಧಕರಾಗಬಲ್ಲರು. ನಿಮ್ಮಂತಹ ಯುವಕರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ, ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ಮುಂದೆ ಕಳುಹಿಸುವ, ಅವರ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಫಲವಾಗಿ ವಿದ್ವತ್ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸುವ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸ ಅಕಾಡೆಮಿಗೆ ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

ಚಿತ್ರದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಐದನೇಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಸಮಾರೋಪ – ಉಪನ್ಯಾಸ.